

[Handelsministeren.]

bliver, at det at tegne forsikring i udenlandske selskaber kan være en forholdsvis let farbar vej for større forsikringstagere, for større erhvervsvirksomheder, men man må ikke underkende, at det ikke er muligt for den enkelte forsikringstager i det daglige at have kendskab til og komme i forbindelse med disse udenlandske selskaber.

Alt i alt må jeg sige, at jeg alligevel finder, der er så mange ting, der taler for, at det i alles interesse er rigtigt at få klarlagt så meget af dette som muligt. Jeg understreger, at grundlaget for mit vedkommende er, at vi her er inde på et af de mest betydningsfulde områder for dansk erhvervsliv, dansk økonomi; også socialt er det et betydningsfuldt spørgsmål. Jeg synes, det er afgørende, at man her får skabt så megen klarhed som muligt.

Søgaard: Jeg har lige en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, som under denne debat har omtalt den interesse, der har været på socialdemokratiets kongresser. Det er naturligvis forståeligt, at der selv langt ind i konservative rækker har bredt sig en forståelse af, at det er på socialdemokratiets kongresser, fremskridtslinjerne bliver lagt. Jeg går også ud fra, at det ærede medlem har lært og kan lære noget i forbindelse med socialdemokratiets kongresser, men når det ærede medlem hævder, at man på socialdemokratiets sidste partikongres har beskæftiget sig med at udsætte forsikringsfunktionærerne for mistænkeliggørelse, så taler det ærede medlem mod bedre vidende.

Det ærede medlem ved udmærket, at hans eget partis presse og andre partiers presse har været med på disse kongresser, har overværet disse kongresser, og jeg tror da i alt fald nok, at hvis vi havde beskæftiget os med at mistænkeliggøre forsikringsfunktionærerne, skulle det nok være blevet skreget ud over hele landet.

Finn Poulsen: Jeg har ikke så forfærdelig

mange ord til den højtærede handelsminister, for det lykkedes, så vidt jeg da kan bedømme, ikke den højtærede handelsminister at uddybe sin begrundelse, så den giver anledning til så forfærdelig mange yderligere bemærkninger.

Vi skal ikke være uenige om, at den omstændighed, at et erhverv har så stor en betydning for samfundet som helhed, som dette erhverv vitterlig har — erhvervslivet kan simpelt hen ikke undvære forsikring, og folk kan heller ikke undvære det i al almindelighed — betyder, at der klæber sig offentlig interesse dertil. Det betyder også, at der må være en vis kontrol, og den har vi jo. Det, vi har diskuteret i dag, er, om den kontrol, vi har på dette område — det er også nævnt af de forskellige ordførere — ikke er tilstrækkelig. Hvorfor skal man gå skridtet videre med den risiko, der er for, at dette skridt med de interesser, som ikke ubetydelige kredse nærer, kan føre os over i den modsatte grøft?

Den højtærede minister bruger også det argument, at denne undersøgelse er i forsikringselskabernes interesse, for hvis den kommer til det resultat, som den højtærede minister venter: at der ikke er nogen særlig grund til at foretage sig noget, fordi det er et meget dygtigt arbejdende erhverv, så vil denne mistillid, som er skabt, være væk.

Hvad er det for en tillidskrise mellem selskaberne og forsikringstagerne, man taler om? Det er noget konstrueret. Der følges visse bestemte mål fra visse bestemte politiske sider, og så søger man at stille det op, som om der er en tillidskrise.

Det skal ikke bestrides, at der kan dukke konkrete eksempler op på, at en forsikring ikke burde have været tegnet, eller at en forsikring måske burde have været tegnet. Men det er jo også sket i gamle dage, at en mand har købt en forkert hest, og det sker i dag, at en mand køber en forkert bil. Tilsvarende enkeltstående tilfælde løses i praksis ved overenskomst mellem selskaberne og forsikringstagerne, og selskaberne bestræber sig på selv at løse dem; i specielle til-